

Római levél 12. rész 6-8. verse: „Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: aki a prófétálás ajándékát kapta, az a hit szabálya szerint prófétáljon; aki a szolgálat ajándékát kapta, az végezze szolgálatát; a tanító a tanítást, a vigasztaló a vigasztalást, az adakozó szerénységgel, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt héten megkezdtünk egy ígéhirdetési sorozatot, aminek a középpontjában a kegyelmi ajándékok állnak. Ahogyan azt most is hallhattuk, a „nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak”. Olyan ajándékok ezek, amelyeket nem a születésünk alkalmával kapunk, hanem az újjászületésünk alkalmával. Ez nincsen automatikusan benne az életünkben, mint ahogyan a teremtés rendje szerint benne van két kéz, két szem, két láb, hiszen csak azok kapják meg, akik már megtértek, akik személyesen is tudják, hogy Jézus Krisztus az ő megváltójuk. Kegyelmi ajándékokról nem lehet beszélni újjászületés nélkül.

Ugyanakkor egy másik nagyon fontos pontja van még a kegyelmi ajándékoknak, hogy helyesen el tudjuk helyezni a hitünkben. Pál apostol, amikor a kegyelmi ajándékokról beszél, akár az Efézusi levélben, akár az 1. Korinthusi levélben, akár itt a Római levélben, mindenütt összeköti azt a Krisztus test hasonlatával. Röviden tehát: nem beszélhetünk kegyelmi ajándékokról a Krisztus testen kívül, az egyházon kívül, aminek helyi, látható megjelenése a tatai református gyülekezet is. Amivel Isten megajándékozta a Krisztusban hívőket, azt azért kapjuk meg, hogy hasznára, épülésére legyen ennek a testnek. Nem a saját örömeinkre kaptuk, nem arra, hogy gyönyörködjünk benne, nem arra, hogy a saját hitünk erősödjön tőle, hanem arra kaptuk, hogy segítse a Krisztus testnek az életét, így a mi gyülekezetünk életét is.

A múlt heti ígeszakasz folytatásaként hallhattuk most ezeknek a kegyelmi ajándékoknak a felsorolását. Van, aki a prófétálás; van, aki a szeretetszolgálat; van, aki a tanítás; van, aki a vigasztalás; van, aki az adakozás; van, aki a vezetés; és van, aki a könyörületesség kegyelmi ajándékát kapta. Mindegyik más és más, de ugyanaz a Szentlélek munkálja bennünk.

A felsorolás kapcsán pedig két fontos részlet az, amire Isten ma felhívja a figyelmünket. Az egyik, hogy ha tudjuk, hogy ilyen sokféle kegyelmi ajándék van, akkor azt is érdemes megtudnunk, hogy ki melyiket, vagy melyikeket kapta. Ahogyan a nyári gyülekezeti táborunkban az ott lévőkkel kitöltöttünk egy tesztet, hogy megtudjuk: kinek milyen ajándékai vannak, úgy kell nekünk is magunkban megkeresni ezeket. Azt ugyanis újra és újra hangsúlyoznunk kell, hogy Isten az Ő Lelke által mindenkinek úgy adja, ahogyan ő akarja.

Nem jelentkezhetek, hogy nekem a prófétálás a legszimpatikusabb, mert ennek a segítségével fel lehet hívni az emberek figyelmét a hibáikra. Vagy éppen azt mondani, hogy szeretnék valami kevésbé látványosat, úgyhogy kérlek Istenem, nekem az adakozás ajándékát adjad. Nem dönthetem el, hogy mit kapok. Ez nem olyan, mint a karácsonyi ajándék, amire a gyerekek listát készítenek, és elmondják, leírják, hogy mi lenne nekik a leginkább megfelelő. Az ajándékozó dönti el, hogy mit ad nekünk. Ezért fontos azzal az ismerettel rendelkeznem, hogy én milyen kegyelmi ajándékot, vagy kegyelmi ajándékokat kaptam.

A másik fontos részlet, amit ez a felsorolás elénk ad, hogy nem elég az ajándékra figyelni, hanem a mögötte lévő háttér is fontos. Magamnak így fogalmaztam meg, hogy nem elég azt tudni, hogy Isten Lelke megajándékozott engem, hanem azt is tudnom kell, hogy milyen lelkülettel használok ezt az ajándékot. Gondoljuk csak magunk elé azt a prófétát, aki csak úgy a saját ötletei alapján kezd el mindent bírálni. Nem teheti meg, mert vannak alapelvek, amihez neki is igazodnia kell. Gondoljunk magunk elé egy olyan adakozót, aki úton-útfélen hangoztatja, hogy ő milyen hatalmas áldozatokat hozott a gyülekezetért. Egy idő után mindenki azt fogja érezni, hogy inkább ne adna semmit, az is sokkal jobb lenne, mint a magamutogatás. Hiába kaptunk a Szentlélektől kegyelmi ajándékokat, hogyha azzal nem megfelelő lelkülettel élünk.

Egy hasonlattal szeretném ezt még jobban megvilágítani. Minden csapatsportban van egy szövetségi kapitány, aki eldönti, hogy melyik posztra, melyik játékost hívja be. Arra törekszik, hogy a lehető legjobb játékos legyen minden egyes területen. Ha a játékos ezek után csak ténfereg a pályán, nincsen benne lelkesedés, nem méltó a címeres mezhez, akkor azt nem fogadjuk el. Lehet valakinek rosszabb napja, lehetnek hibái, de ahogyan mondani szoktuk, a szívét-lelkét tegye ki a pályára. Amikor a gyülekezetben, a Krisztustest helyi megjelenésében csak úgy

félszívvvel, félgőzzel végezzük a szolgálatot, akkor nem tettünk mást, mint hogy kimutattuk, nem vagyunk méltóak a Krisztus mez, vagyis a Krisztus név viselésére. Ezért fontos ez a felhívás is itt, hogy mindenki megfelelő lelkülettel végezze azt, amit Isten rábízott, azzal a kegyelmi ajándékkal, vagy kegyelmi ajándékokkal, amit megkapott.

Rátérve az igeszakasz konkrét üzenetére, négy olyan kegyelmi ajándékot nézzünk meg, amelyhez az apostol konkrét lelkületi útmutatót is ad. A prófétálás ajándékát megkapó személy a hit szabálya szerint prófétáljon. Úgy is mondhatjuk ezt, hogy a hit aránya, mértéke szerint. Azt pedig minden bizonnyal a hittanosok és a konfirmandusok is tudják, hogyha felteszem a kérdést: vajon ki lehet az a mérték, amihez viszonyítok, akkor mindenki rávágna a választ, hogy Jézus.

Pontosan úgy van ez, mint amikor arról beszélünk, hogy egy ház nagy, vagy kicsi, akkor van egy négyzetméter szám a fejünkben, amihez viszonyítunk. A 30 négyzetméteres lakás pici, a 80-100 négyzetméteres a normál, 200 négyzetméter fölött pedig már nagy házról beszélünk. Ha ugyanezt telek méretben gondoljuk végig, akkor a 100-200 négyzetméteres telek nagyon kicsi, és csak 500-600 négyzetméternél kezdődik az, amire azt mondjuk, hogy minden tekintetben használható. Egy-egy szám más viszonyítási rendszerben, egészen mást jelent.

Igy van ez a prófétai üzenettel is. A ne lopj parancs, amire felhívhatjuk mások figyelmét, önmagában arról szól, hogy ne vedd el más tulajdonát. Amikor pedig Krisztus mértéke szerint mondom el a prófétai üzenetet, akkor azt is hozzáteszem, hogy még csak ne is gondold arra, hogy milyen jó lenne, ha a másik háza, autója, bankszámlája az enyém lehetne. Amikor elmondom a prófétai üzenetet, hogy térjete meg, akkor ez önmagában azt jelenti, hogy változtassuk meg a gondolkodásunkat, és igazodjunk Istenhez. Ha ezt Krisztushoz mérem, akkor azt mondom el, hogy adjátok át az életeteket, teljesen, igazán a Megváltónak, mert Őbenne van az örök élet. Amikor prófétálok, akkor Krisztushoz mérem a mondanivalómat.

A második ilyen lelkületi tanács az adakozókhoz szól. Aki adományt ad, vagy bármilyen más formában önzetlenül segít, az tegye szerénységgel. Egyszerűen, hátsó gondolatok nélkül, vagyis számítás nélkül. Tegye úgy, hogy semmit nem vár cserébe. Sem dicséretet, sem köszönetet, sem ellenszolgáltatást. Azért adunk, mert Isten kegyelméből van, amiből adjunk. Azért adunk, mert Isten kegyelméből az őszinte szándék

is meg van ahhoz, hogy adjunk. Egy idősebb lelkipásztor mondta egy alkalommal, hogy az adomány összege egyenlő a szív és a pénztárca szorzatával. Ha valamelyik nulla, akkor a végeredmény is nulla. Pál apostol arra hívja fel a figyelmet, hogy vigyázzunk, nehogy a szívünk szorzószáma amiatt csökkenjen, mert nem kaptunk elég megbecsülést, vagy figyelmet az adományunk miatt. Van egy barátom, akinek az a szavajárása, hogyha valamit megköszönünk: „Tiszta szívesen”. Ez is jelzi, hogy csak azt tudta adni, amit Isten jóságából ő is megkapott. Az adakozó végezze szolgálatát szerénységgel.

A harmadik ilyen lelkületi jelző az előjáró forgolódásához kapcsolódik. Ő ezt tegye igyekezettel, vagyis buzgósággal, szorgalommal, odaadással. Ha valamit a gyülekezetünkben a mi előjáróink tesznek, a lelkészek, a gondnokok, a presbiterek, akkor nekik ezt a lehető legnagyobb erőfeszítéssel kell tenniük. Ha magunk elé képzelünk egy szeke-
ret, amit a gyülekezeti tagoknak kell húzniuk, és azt látják, hogy az előjárók fent ülnek a szekéren, és várják, hogy mások elmozdítsák őket is a szekérrel együtt, akkor vajon melyik gyülekezeti tag fog jó szívvel mindenbe beleállni? A gyülekezet előjáróinak kell a legkeményebben belefeszülniük a feladatokba, hogy mások örömmel és jó szívvel kövessék a példájukat. Az igazi igyekezettel szolgáló előjáró olyan, mint a forrás. Nem lehet a vizét visszatartani. Az előjáró végezze feladatát igyekezettel.

A negyedik ilyen lelkületi jó tanács pedig a könyörülők felé szól. Önmagában már az is kérdés, hogy milyen kegyelmi ajándékról van itt szó. Azokról, akiknek megindul a szívük a másik nehéz helyzetén. Jézus elmond egyszer egy példázatot arról az adós szolgáról, aki hihetetlen nagy összeggel tartozott az urának. Amikor jött a számadás, akkor szembesült a szolga azzal, hogy nem tudja az adósságát megfizetni. Ekkor leborult az ura előtt és könyörögni kezdett, hogy adjon neki haladékot, és majd később megfizeti. Az úr pedig megkönyörült a szolgáján és elengedte a teljes adósságát. Megszánta szorult helyzetében és lényegesen többet tett érte, mint azt elvárták volna. A könyörülők, akik ezt a kegyelmi ajándékot megkapták, képesek érzékeny lélekkel meglátni a másik nehézségét, és segítenek is neki, ahogyan tudnak.

Pál apostol pedig ehhez a kegyelmi ajándékhoz fűződő szolgálat kapcsán írta le, hogy akik ezt végzik, azok végezzék jókedvvel, vagyis

örömmel. Nem kényszerűen, nem szomorúan, nem az áldozati szerepben, mintha igazából rajtunk kellene könyörölni, hanem felszabadult örömmel.

Amikor ugyanis az Istentől megkapott kegyelmi ajándékokkal helyesen élünk, akkor megtörténik az a csoda, hogy a gyülekezet épülni fog, a gyülekezet erősödni fog, hogy nem csupán a száma növekszik azoknak, akik eljárnak az istentiszteletre és a különböző csoportalkalmakra, hanem hitükben is mélyülni fognak. „Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is”.

Ámen!